

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Jany Daňkové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové, v právní věci žalobce **Paradise Casino Admiral, a.s.**, IČ 25336991, se sídlem Rousínov, Komořany 146, proti žalovanému **Magistrátu města Plzně**, se sídlem Plzeň, nám. Republiky 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.5.2011, č.j. MMP/093784/11,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27.5.2011, č.j. MMP/093784/11, se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 2.000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27.5.2011, č.j. MMP/093784/11 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 4 (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 8.3.2011, č.j. UMO4/10580/11 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti „*konkludentnímu vyměření místního poplatku za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného předpisu za zdaňovací období 1.1.2011-31.3.2011, kterým byl stanoven podle obecně závazné vyhlášky města Plzně č. 43/1998, o místním poplatku za provozovaný výherní*

hrací přístroj, nebo jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí (dále jen „vyhláška“)“ a řízení bylo zastaveno.

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že prostřednictvím datové schránky žalobce formou sdělení ohlásil, kde na území městského obvodu Plzeň 4 provozuje loterie a jiné podobné hry. Současně uvedl, že jím provozované jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu místnímu poplatku nepodléhá. V souladu s ustanovením § 140 odst. 1 a § 147 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, pak dal podnět k zahájení řízení vedoucího k odstranění pochybností a stanovení místního poplatku za předmětné zdaňovací období rozhodnutím. Součástí uvedeného sdělení byla tabulka, z níž vyplývá, na jakých místech městského obvodu Plzeň 4 žalobce loterie a jiné podobné hry podle ustanovení § 32 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, v souvislosti s ustanovením § 2 písm. i) provozuje. Prvoinstančnímu orgánu současně sdělil, že v tabulce uvedená zařízení nepodléhají místnímu poplatku podle vyhlášky. Pokud je však prvoinstanční orgán názoru odchylného od tvrzení žalobce a je názoru, že má být žalobce vyhláškou v nějakém rozsahu dotčen, je taková skutečnost důvodem pro zahájení postupu k odstranění pochybností a v nalézacím řízení stanovení místního poplatku rozhodnutím, protože se výše místního poplatku podle prvoinstančního orgánu odchyluje od výše místního poplatku podle tvrzení žalobce. V takovém případě by ve smyslu ustanovení § 140 odst. 1 a § 147 odst. 2 daňového řádu výsledkem nalézacího řízení bylo stanovení místního poplatku za předmětné zdaňovací období rozhodnutím s náležitým odůvodněním. Důvody, pro které žalobce žádá sdělit výsledek vyměření místního poplatku, žalobce do všech podrobností v předmětném sdělení (hlášení) rozvedl. Z ustanovení § 109 odst. 1 daňového řádu vyplývá, že příjemce rozhodnutí se může odvolat proti rozhodnutí správce daně, pokud zákon nestanoví jinak. Zákon čili daňový řád jinak nestanoví (viz ustanovení § 140 odst. 4 daňového řádu), žalobce se tedy proti konkludentnímu vyměření místního poplatku může odvolat. V ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, je uvedeno, že nebudou-li poplatky zaplacený poplatníkem včas nebo ve správné výši, vyměří obecní úřad poplatek platebním výměrem (nebo hromadným předpisným seznamem - znění § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích, ve znění účinném od 1.3.2011). Nebudou-li poplatky odvedeny plátcem poplatku včas nebo ve správné výši, vyměří mu obecní úřad poplatek platebním výměrem k přímé úhradě (§ 11 odst. 2 zákona o místních poplatcích). Včas nezaplacené nebo neodvedené poplatky nebo část těchto poplatků může obecní úřad zvýšit až na trojnásobek; toto zvýšení je příslušenstvím poplatku (§ 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích). Zákon o místních poplatcích explicitně nehovoří o vystavení platebního výměru na místní poplatky (vyměření místního poplatku platebním výměrem před jeho zaplacením). Od 1.1.2011 nabyl účinnosti daňový řád. Zákonem č. 281/2009 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím daňového řádu, ve znění zákona č. 153/2010 Sb., bylo ustanovení § 13 zákona o místních poplatcích zrušeno. Procesní postup tak podle důvodové zprávy k zákonu č. 281/2009 Sb. vyplývá z ustanovení § 2 odst. 3 daňového řádu (předmětem správy daní jsou daně, které jsou příjmem veřejného rozpočtu, nebo snížením příjmu veřejného rozpočtu (dále jen „vratka“). Daní se pro účely tohoto zákona rozumí peněžité plnění, které zákon označuje jako daň, clo nebo poplatek; peněžité plnění, pokud zákon stanoví, že se při jeho správě postupuje podle tohoto zákona; peněžité plnění v rámci dělené správy). Z ustanovení § 140 odst. 1 daňového řádu (neodchyluje-li se vyměřovaná daň od daně tvrzené daňovým subjektem, správce daně nemusí daňovému subjektu výsledek vyměření oznamovat platebním

výměrem; to neplatí, pokud byl zahájen postup k odstranění pochybností. Platební výměr správce daně založí do spisu.) vyplývá, že správce daně nemusí platební výměr ve všech případech doručovat. Stanoví-li tedy správce daně daň konkludentně, tj. mlčky, není správce daně povinen platební výměr doručovat - daň je stanovena stejně jako podle ustanovení § 46 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, s tím rozdílem, že s účinností od 1.1.2011 se neuplatňuje fikce vydání platebního výměru. Úřední osoba, která provádí jménem správce daně vyměření, je povinna platební výměr vystavit, aby jej mohla založit do spisu. Za den doručení platebního výměru daňovému subjektu se považuje poslední den lhůty pro podání daňového přiznání nebo vyúčtování, a bylo-li daňové přiznání nebo vyúčtování podáno opožděně, den, kdy došlo správci daně (§ 140 odst. 2 daňového řádu). Podle ustanovení § 140 odst. 3 daňového řádu je daňový subjekt oprávněn vyžádat si od správce daně stejnopis platebního výměru, který správce daně zašle daňovému subjektu do 30 dnů ode dne, kdy obdržel jeho žádost; je-li žádost podána před okamžikem vydání platebního výměru, běží tato lhůta ode dne jeho vydání. Ustanovení posledního odstavce § 140 dává zapravdu žalobci v tom, že se proti konkludentně vyměřenému místnímu poplatku, resp. platebnímu výměru odvolat lze. Neodchyluje-li se vyměřená daň od daně tvrzené daňovým subjektem, nelze se proti platebnímu výměru, kterým je tato daň stanovena, odvolat; to neplatí, pokud byl platební výměr vydán na základě rozhodnutí o závazném posouzení (§ 140 odst. 4 daňového řádu). Daň, ať již vyměřená konkludentně (bez neexistence platebního výměru) do 31.12.2010, resp. platebním výměrem po 1.1.2011, se však odchylovala od daně tvrzené žalobcem, proto byl správce poplatku povinen sdělit žalobci výsledek vyměření - prostým sdělením či platebním výměrem. Od 1.1.2011 je povinnost správce poplatku v případě odchylného tvrzení daňového subjektu od vyměřené daně oznámit výsledek vyměření platebním výměrem. V souladu s ustanovením § 264 odst. 1 daňového řádu žalobce dodává, že povahou a účelem nejbližší ustanovení § 46 zákona o správě daní a poplatků jsou ustanovení § 139 a § 140 daňového řádu. Platili toto přechodné ustanovení daňového řádu pro procesní postup, lze logicky na podporu argumentace v odvolání použít i dosud známou judikaturu správních soudů - neboť úprava v daňovém řádu se diametrálně neliší od úpravy zákonem o správě daní a poplatků. Vyměření daně (poplatku) podle ustanovení § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků je tzv. konkludentním vyměřením daně (poplatku). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15.5.2007, č.j. 2 Afs 175/2006-89, je na místě a jako jediné správné, aby správce daně (poplatku) rozpornost projevené vůle daňového subjektu odstranil jen rozhodnutím o dani (platebním výměrem na místní poplatek za technické herní zařízení povolené MF ČR). Uvedenou rozpornost projevené vůle se rozumí tvrzení žalobce v hlášení, v němž splnil ohlašovací/oznamovací povinnost podle příslušného článku vyhlášky (uvedl místa, kde na území městského obvodu Plzeň 4 provozuje technická herní zařízení povolená MF ČR) a zároveň uvedl, že předmětná herní zařízení nepodléhají poplatku (poplatek měl být podle žalobce ve výši nula). Jelikož správce poplatku platební výměr na místní poplatek ve smyslu ustanovení § 46 zákona o správě daní a poplatků ani žádné jiné takovému platebnímu výměru podobné rozhodnutí nevydal/nevystavil a žalobci nedoručil, nemá žalobce jinou možnost, než že se proti svým hlášením v zákonné lhůtě odvolat. Z předmětného rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že se i proti rozhodnutí podle ustanovení § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků lze odvolat. Na podporu svého závěru žalobce odkázal dále na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13.4.2006, č.j. 22 Ca 55/2006- 73, a Nejvyššího správního soudu ze dne 11.1.2006, č.j. 7 Afs 49/2004-59. Žalobce dále uvedl, že k případnému důvodu, že žalobce místní poplatek za

provozovaná herní zařízení povolená MF ČR i přes své tvrzení, že místnímu poplatku podle vyhlášky nepodléhají, ve lhůtě stanovené vyhláškou prvoinstančnímu orgánu zaplatil (a nejspíše proto bylo odvolání zamítnuto jako nepřipustné), uvádí následující. Z ustanovení § 135 odst. 2 daňového řádu vyplývá, že daňový subjekt je povinen v řádném daňovém tvrzení sám vyčíslit daň a uvést předepsané údaje, jakož i další okolnosti pro vyměření daně. Podle ustanovení § 109 odst. 5 daňového řádu nemá podané odvolání v případě povinnosti zaplacení místního poplatku odkladný účinek; žalobce by se zároveň vystavil nebezpečí postihu ze strany správce poplatku podle ustanovení § 11 odst. 1, věta druhá, zákona o místních poplatcích, podle kterého může obec včas nezaplacené (neodvedené) poplatky nebo jejich nezaplacenou (neodvedenou) část zvýšit až na trojnásobek. Skutečnost, že díky včas nezaplaceným (neodvedeným) poplatkům by správce poplatku žalobci vystavil platební výměr na místní poplatek (a tím pádem by žalobce měl v ruce rozhodnutí (viz § 11 odst. 1, resp. odst. 2 zákona o místních poplatcích), by však mohla být vykoupena postupem správce poplatku podle věty druhé citovaného ustanovení. Je na místě uvést, že žalobce deklarovanou skutečnost, že se v žádném případě nechce vyhýbat poplatkové povinnosti, doložil právě včasným zaplacením místního poplatku podle vyhlášky. Celkově povinností stanoveným vyhláškou žalobce dostál, neboť v opačném případě by se vystavoval nebezpečí sankce dané ustanovením § 247 daňového řádu. Splněním povinností však není založen důvod pro zamítnutí odvolání pro nepřipustnost jeho podání. Prvoinstanční rozhodnutí je nezákonné mj. i proto, že ustanovení § 49 odst. 2 písm. a) zákona o správě daní a poplatků lze jen a pouze tehdy, když podání daňového subjektu je ze zákona nepřipustné, což znamená, že takové podání nelze vůbec učinit. Správce daně postupuje v rozporu se zákonem, jestliže podání označené jako odolání proti konkludentnímu vyměření místního poplatku zamítne podle ustanovení § 49 odst. 2 písm. a) s odůvodněním, že jde o nepřipustné podání.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že setrvává na svém právním názoru vyjádřeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí a je přesvědčen, že napadené rozhodnutí bylo vydáno zcela v souladu s platným právním řádem.

Vzhledem k tomu, že žalovaný souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalobce ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřil nesouhlas s takovým projednáním věci, přičemž byl ve výzvě poučen o tom, že nevyjádří-li nesouhlas s takovým projednáním věci, bude se mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Mezi účastníky řízení spornou otázkou, tj. zda lze či nelze podat odvolání proti konkludentnímu vyměření místního poplatku, se velice podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17.1.2012, č.j. 2 Afs 76/2011-62 (dostupný na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud v rozsudku uvedl, že „*podstatná je právní otázka, jak měl městský úřad zareagovat na postup žalobce, který na straně jedné uhradil místní poplatek ve*

výši předpokládané obecně závaznou vyhláškou města Kaplice, na straně druhé vyjádřil s takto vypočteným a uhrazeným místním poplatkem nesouhlas. Žalobce se domáhal a domáhá buď vydání platebního výměru, nebo jiného sdělení výsledku vyměření. Tato snaha je plně pochopitelná, neboť chtěl mít na straně jedné k dispozici rozhodnutí, proti kterému by se mohl bránit, když s výší poplatku nesouhlasil, na straně druhé se však nechtěl stát neplatičem, jímž by se stal v případě neuhrazení místního poplatku. Stěžovateli je třeba přisvědčit v tom, že samotný zákon o místních poplatcích nedával žalobci jinou možnost, jak se domoci od městského úřadu jako od správce daně platebního výměru, než nezaplatit, aby tak nastaly důsledky předpokládané v jeho § 11 odst. 1. Naopak žalobci je třeba přisvědčit v tom, že nucení k tomu, aby se stal neplatičem a vystavil se tak hrozbě zvýšení místního poplatku až na trojnásobek podle § 11 odst. 1 věta druhá zákona o místních poplatcích, opravdu nelze pokládat za uspokojivé řešení toho, jak by se žalobce domohl rozhodnutí o skutečné výši místního poplatku, který má platit. Sám zákon o místních poplatcích tedy neupravoval uspokojivé postup, jakým by měl městský úřad řešit rozpor mezi výší poplatku, kterou žalobce fakticky uhradil, a výší, kterou podle svého názoru uhradit měl. Z toho ovšem neplyne, že žádný takový postup neexistuje, či že by jakékoli vykročení městského úřadu za hranice zákona o místních poplatcích bylo porušením zásady výkonu státní moci pouze na základě zákona obsažené v čl. 2 odst. 3 Ústavy, respektive čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jak tvrdí stěžovatel. Ustanovení § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích totiž pouze upravovalo, kdy má být platební výměr obecním úřadem vydán, nelze však a contrario tvrdit, že by toto ustanovení zakazovalo vydat platební výměr i v situacích, na něž sice nepamatuje sám tento zákon, pamatuje na ně ale zákon, který má být na řízení o místních poplatcích použit subsidiárně. Sám zákon o místních poplatcích totiž ve svém § 13 zakotvuje subsidiární použití zvláštních předpisů, v nichž je třeba hledat řešení právě těch otázek, které zákonem o místních poplatcích řešeny nejsou. Takovou otázkou je i otázka, jak řešit rozpor mezi výší poplatku odvedeného a výší, která podle poplatníka měla být odvedena. A oním subsidiárně použitelným předpisem byl do 31. 12. 2010 zákon o správě daní a poplatků, od 1. 1. 2011 daňový řád, o čemž mezi účastníky není sporu. Oba tyto subsidiárně použitelné předpisy přitom byly v různých fázích řízení použitelné. Účinky úkonů učiněných do 31. 12. 2010 podle zákona o správě daní a poplatků totiž zůstávají podle § 264 odst. 2 daňového řádu zachovány, ovšem počínaje 1. 1. 2011 bylo třeba řízení dokončit podle daňového řádu, jak stanovil jeho § 264 odst. 1. Pohledem těchto předpisů je třeba posoudit jednotlivé žalobcovy úkony a reakce městského úřadu a stěžovatele na ně. Klíčové je již žalobcovo podání ze dne 7. 10. 2010. V něm výslovně vyjádřil nesouhlas s výší místního poplatku, která na něj dopadala podle obecně závazné vyhlášky č. 1/2010, a požádal o sdělení výsledku vyměření místního poplatku ve smyslu § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. Za této situace bylo jediným správným postupem městského úřadu poplatek vyměřit a výsledek vyměření mu sdělit postupem podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. Vyplývá to i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2007, sp. zn. 2 Afs 175/2006 (publ. na www.nssoud.cz), podle něhož je konkludentní vyměření daně, tedy postup, při jehož použití nemá daňový subjekt od správce daně k dispozici žádné rozhodnutí, jež by mohl napadnout odvoláním, na místě pouze tehdy, „kde není pochyb o obsahu daňového přiznání a o jeho správnosti. V takovém případě není třeba pochybovat o ústavnosti tohoto způsobu vyměření daně, a to bez ohledu na to, že se výsledek vyměření nesděluje. Daňový subjekt jednoznačně deklaruje svou vůli zdanit určité konkrétní příjmy a správce daně o správnosti a úplnosti přiznání nemá pochyb.“ V citovaném případě daňový subjekt předložil k výzvě správce daně dvě daňová přiznání, a to ve vztahu k

rozhodnému spornému příjmu zcela opačná, přičemž jejich předložení doprovodil i písemným vyjádřením, jímž se k rozporu mezi oběma daňovými přiznáními vyjádřil tak, že dodatečné daňové přiznání obsahující sporný příjem podává jen proto, aby splnil výzvu, že je však nepovažuje za správné, neboť tento příjem sice obdržel, ale nepovažuje jej za dani podléhající. Za této situace pokládal zdejší soud za nutné, aby rozpornost projevené vůle daňového subjektu správce daně odstranil vydáním rozhodnutí o dani. Nyní posuzovaná situace je obdobná. Žalobce zde nepodal sice dvě daňová přiznání, ale podal ohlášení, na jeho základě si spočítal a zaplatil místní poplatek, aby se neoctl v prodlení, zároveň ale výslovně uvedl, že s takto zjištěnou výší poplatku nesouhlasí. I zde měl tedy městský úřad daň vyměřit a výsledek vyměření sdělit žalobci postupem podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, jak uvedeno výše. Pokud se tak nestalo, bylo naprosto pochopitelné, že proti takto vzniklému konkludentnímu vyměření daně podal žalobce odvolání. Vzhledem k tomu, že na sdělení vyměření daně měl žalobce právo již poté, co o ně požádal, nemohl městský úřad platně namítat, jak činil ve svém rozhodnutí ze dne 13. 12. 2010, že dosud neuplynula lhůta pro vydání platebního výměru, a proto nelze podat odvolání proti konkludentnímu vyměření daně. Odvolání proti tomuto konkludentnímu vyměření daně bylo možno podat a mělo být takto posouzeno. Pokud se tak nestalo, bylo zcela namístě, že krajský soud svým nyní posuzovaným rozsudkem zrušil v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. jak rozhodnutí stěžovatele, jemuž bylo předtím postoupeno jako odvolání podání označené žalobcem jako žaloba, tak předchozí rozhodnutí městského úřadu. Obě rozhodnutí totiž byla založena na nesprávné úvaze, že se ve věcech místních poplatků uplatní nalézací řízení pouze v případě nesprávného či pozdního zaplacení poplatků, jak stěžovatel tvrdí i nyní v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud výše vyložil, že má k nalézacímu řízení dojít i tehdy, kdy poplatník poplatek má zaplatit poplatek ve výši, s níž nesouhlasí, a tento svůj nesouhlas kvalifikovaně vyjádří. Opačné řešení, prosazované stěžovatelem a městským úřadem, jej buď nutí stát se neplatičem a čelit hrozbě zvýšení místního poplatku až na trojnásobek, nebo jej zbavuje možnosti dosáhnout vydání rozhodnutí, jehož zákonnost by mohl napadnout v rámci daňového řízení a posléze v rámci soudního přezkumu. Takové lpění na tom, že v rámci řízení o místním poplatku nebylo možno vykročit za hranice § 11 zákona o místních poplatcích, je třeba v souladu s názorem krajského soudu a žalobce odmítnout a přistoupit k subsidiárnímu použití předpisů, na něž odkazuje § 13 zákona o místních poplatcích. Smyslem subsidiárního použití právních předpisů by totiž mělo být nacházení odpovědi na otázky, na něž samotný předpis, který na použití jiného právního předpisu odkazuje, odpovědi nenabízí, či řešení problémů, které neřeší. Zákon o místních poplatcích je postaven na předpokladu, že při placení místních poplatků obvykle nebude vzhledem k jejich jednoduchosti docházet k rozporům mezi poplatníkem místního poplatku a obecním úřadem, který jej spravuje, ohledně toho, zda má být místní poplatek uhrazen a v jaké výši. Proto zákon o místních poplatcích obsahuje relativně jednoduchou procesní úpravu. Tu nemohou obce doplnit partikulárními procesními úpravami v podobě obecně závazných vyhlášek (viz citovaný nálezný Ústavního soudu ze dne 10. 8. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 6/09), zákonodárce ji však obecně doplnil subsidiárně použitelnou úpravou zákona o správě daní a poplatků, později daňového řádu. Proto ve chvíli, kdy v řízení o místním poplatku, jenž měl být odveden žalobcem, vyvstaly otázky, jež nebylo možno uspokojivě vyřešit, bylo namístě postupovat podle této subsidiární úpravy. Pokud tak městský úřad a stěžovatel neučinili, zatížili své rozhodnutí nezákonností, v čemž je třeba se ztotožnit s krajským soudem. Bylo tak nutno jejich rozhodnutí zrušit a dát jim možnost provést řízení nově, za subsidiárního použití daňového řádu, jenž je nyní účinný“.

Soud se se závěry Nejvyššího správního soudu zcela ztotožňuje.

Případ žalobce byl obdobný případu souzenému Nejvyšším správním soudem. Žalobce podal ohlášení, na jeho základě si spočítal a zaplatil místní poplatek, aby se neoctl v prodlení, zároveň ale výslovně uvedl, že s takto zjištěnou výší poplatku nesouhlasí. Prvoinstanční orgán tudíž měl povinnost postupem podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků daň vyměřit a výsledek vyměření sdělit.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel z nesprávného právního názoru, že „ustanovení § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, resp. § 140 odst. 1 a § 144 odst. 1 daňového řádu, není možno na poplatkové řízení použít“, že „správce poplatku je na základě ustanovení § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích oprávněn k vydání platebního výměru pouze za situace, že poplatky nebyly zaplacený včas nebo ve správné výši“ a že „byla-li poplatková povinnost splněna ve lhůtě splatnosti a ve správné výši, správce poplatku nemá důvod, ale ani oporu v zákoně pro to, aby vydával platební výměr“.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 31. srpna 2012

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová